

Γκρέυ;

Ο νέος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και της δήλωσε:

— Ονομάζομαι Μπίλ Λέβιντορ. Ήρθα μόλις χθές για πρώτη φορά στο Λονδίνο. Θα παρακολουθήσω το ναυτικό συνέδριο κ' ύστερα θα γυρίσω εκεί κάτω πάλι, στον πένθιμο λιμένα της Μάλτας.

— Είσαστε αξιωματικός του ναυτικού; ρώτησε με μια κρυφή χαρά η Λίλυ, που είχε πάντα μια ιδιαίτερη προτίμηση στις λαμπρές στολές, στα παράσημα και τα χρυσά γαλόνια.

Εκείνος της είπε ότι ήταν κυβερνήτης του καταδρομικού «Χαμσάιρ» κι' ότι διαρκώς, χρόνια και χρόνια, είχε γυρίσει όλες τις θάλασσες.

Η Λίλυ τον άκουγε γοητευμένη.

— Κοντά σας, του ώμολόγησε σε μια στιγμή, νοιώθω τόση έμπιστοσύνη...

— Κι' εγώ, της απάντησε ο Μπίλ μ' ένα αγαθό χαμόγελο, σας θεωρώ για μια τόσο παληά και καλή φίλη μου που δεν διστάζω να σας ανοίξω την καρδιά μου.

Και με απλότητα της διηγήθηκε τη ναυτική ζωή του, τις στενοχώριες του, ακόμα κι' όλες τις ιστορίες του σπιτιού του.

— Εκεί, στο Νότιγχαμ, της είπε σε μια στιγμή, έχω μια γρηά μητέρα που πάντα περιμένει μ' αγωνία τον γυρισμό μου ύστερ' από κάθε ταξίδι μου. Και κάθε φορά μόλις μ' αντικρύσει, κυττάζει προσεχτικά τα χέρια μου κι' αναστενάζει.

— Γιατί; απόρησε η Λίλυ.

— Περιμένει να ιδη ένα δαχτυλίδι, μια βέρα να τα στολίζη. Περιμένει να με ιδη ευτυχισμένο. Και τότε θα μπορέση να ξεκουραστή.

— Ε, κ' είνε τόσο δύσκολο να βρητε μια σύντροφο της ζωής σας; του είπε λίγο στενοχωρημένη η Λίλυ.

— Ομολογώ ότι πολλά χρόνια αναζητούσα το ιδανικό μου κ' είχα απογοητευθή. Μά τώρα ελπίζω ότι δεν γελάσθηκα. Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, μίς Λίλυ να με βοηθήσετε να κάνω ευτυχισμένη τη μητέρα μου. Μ' αγαπάει τόσο πολύ, που παρ' όλα τα γεράματά της, είνε ικανή να κάνη το κουραστικό ταξίδι από το Νότιγχαμ στο Λονδίνο για να σφίξη στην άγκαλιά της τη νύφη της.

— Και γιατί να μὴν κάνη η νύφη της το ταξίδι από το Λονδίνο στο Νότιγχαμ; είπε μ' απλότητα η Λίλυ, τρέποντας από τη συγκίνηση.

Ο Μπίλ, τρελλός από τη χαρά του, την παρέσυρε στους ήχους ενός μεθυστικού ταγκό κι' ενώ η μουσική έκανε τις καρδιές τους να ριγούνε, της ψιθύρισε:

— Λίλυ, σ' αγαπώ!

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Μπίλ. Ήξερα ότι μια μέρα θα έρθης στη ζωή μου. Ναί, είμαι δική σου. Πάρε με στην άγκαλιά σου κι' ώδήγησέ με προς την ευτυχία!..

Την άλλη μέρα η Λίλυ Ντράιτον κι' ο Μπίλ Λέβιντορ έφευγαν για το Νότιγχαμ μ' ένα ουράνιο χαμόγελο στα χείλη. Η Λίλυ ήταν πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά κι' ο Μπίλ είχε ένα υπερήφανο ύφος. Καμάρωνε για τη γυναίκα του κ' ήταν ευτυχισμένος που η μοίρα του τον είχε ώδηγήσει σ' εκείνη τη δεξίωση και τον είχε κάνει να γνωρίση την σύντροφο της ζωής της.

Μά κ' η Λίλυ δικαιολογούσε τώρα τη φίλη της που της έλεγε ότι ο έρωτας έρχεται πάντα ξαφνικά μέσ' στην καρδιά μας κι' από εκεί μάλιστα που κανείς ποτέ δεν τον περιμένει...

ΕΝΤΥ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

Από της 20ης Σ)βρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗ-ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τόν περασμένο μήνα πέθανε στο Λονδίνο σε ηλικία 105 ετών ένας περίφημος τύπος, ο Έδουαρδ Κούττων, ο οποίος έχει μείνει ιστορικός για τὰ διάφορα εξωφρενικά κατορθώματά του.

Όταν ο Κούττων ήταν ακόμη ηλικίας 15 μόνον ετών, ανέκαλύφθη ότι επί ένα ολόκληρο χρόνο διέμενε, χωρίς να τον αντιληφθή άπυλώς κανείς, μέσα στο βασιλικό ανάκτορο του Βούγκιχαμ.

Την ημέρα κρυβότανε μέσα στα τζάκια του παλατιού, τη δὲ νύχτα, όταν κοιμόντουσαν όλοι, ο Κούττων κατέβαινε κι' ἐπήγαινε κι' έτρωγε στα μαγειρεία. Κοιμόταν κατόπιν σε μια σοφίτα και πρωί-πρωί σηκωνόταν και χωνόταν πάλι στα τζάκια.

Όταν τον έπιασαν, επί τέλους, και υπεβλήθη εις ανάκριση, απέκάλυψε ότι είχε άκούσει τις περισσότερες μυστικές συνομιλίες της νεαρᾶς τότε βασίλισσας Βικτωρίας με τούς ύπουργούς της και... πολλά άλλα πράγματα.

Ενώ εις όλα τὰ κράτη του κόσμου παρατηρείται τάσις ουσσωρεύσεως του πληθυσμού στις πρωτεύουσες και στις μεγάλες πόλεις, έντελῶς τὸ αντίθετο συμβαίνει στη Γερμανία.

Οί Γερμανοί φεύγουν από τις πόλεις και πηγαινουν στα χωριά, όπου καταγγίνονται σε άγροτικές εργασίες.

Ένας στατιστικός εξακρίβωσε ότι 46 γερμανικές πόλεις με πληθυσμό 100—120 χιλιάδων πρό του 1922 έχουν τώρα πληθυσμό μόλις 80 χιλιάδων. Οί υπόλοιποι κάτοικοι προτίμησαν να γίνουν γεωργοί παρά να κάθωνται άεργοι στις πόλεις.

Οί Γερμανοί αποδεικνύουν με αυτή την «έπιστροφή στη γη» τὸ αιώνιο πρακτικό τους πνεύμα.

Στη Γαλλία υπάρχει η συνήθεια να βραβεύουν οί δήμοι κάθε χρόνο ώρισμένα κορίτσια της περιφέρειάς των για την ήθική τους.

Εκείνες που παίρνουν τὸ βραβείο αυτό της άρετής, παίρνουν συγχρόνως και ένα στεφάνι από ρόδα. Τους δίδεται επίσης και ένα χρηματικό δῶρο 700 φράγκων... υπό επιφύλαξιν όμως!

Τὸ περασμένο έτος δυὸ Παρισινές μικρούλες έπήραν τὸ βραβείο της άρετής. Ο δήμαρχος του διαμερισμάτος των, δταν τούς έδωσε τὸν στεφάνον, τούς εἶπε:

— Στην κάθε μια σας, αγαπητές μου δεσποινίδες, ανήκει και ένας φάκελλος, μέσα στον οποίο υπάρχουν 700 φράγκα. Τὸν φάκελλο αυτό θα τὸν πάρετε μόνον αν παντρευτήτε σ' ένα χρόνο. Ξαναγυρίστε έδῶ με τὸν σύζυγό σας και με μεγάλη μου χαρά θα σας παραδώσω αυτό τὸ ποσὸ χωρίς καμμιὰ άλλη διατύπωση.

Αλλοίμονο, όμως! Η δυὸ βραβευμένες «ένάρτερες» δὲν ξαναγύρισαν. Τις είχαν απαγάγει και τις δυὸ οί φίλοι τους κ' είχαν φύγει από τὸ Παρίσι.

Η έφεύρεσις των ταχυδρομείων όφείλεται στους αρχαίους βασιλείς της Περσίας, ώρισμένως δὲ στον γνωστότατό μας Κύρον.

Επειδή τὸ βασίλειο των Περσών ήταν την εποχή εκείνη έκτεταμένο και ο Κύρος δὲν μπορούσε να συνεννοηται εύκολα με τούς διοικητάς των έπαρχιῶν, σκέφτηκε να βρη κάποιον τρόπο εύκολωτέρας συνεννοήσεως.

Εκάθησε τότε και υπελόγησε τί δρόμο μπορούσε να κάνει ένα άλογο σε μια μέρα και έκτισε σταθμούς σ' άνίστες αποστάσεις σ' όλους τούς δρόμους του βασιλείου του. Τους σταθμούς αυτούς έφωδίασε με άλογα και προσωπικό.

Μ' αυτό τὸ σύστημα έπαιρνε τὰ βασιλικά έγγραφα ένας ταχυδρόμος, έτρεχε όλη την ημέρα, έφτανε στον ποῦτο σταθμό, τὰ παρέδιδε στο δεύτερο ταχυδρόμο, ο οποίος έφευγε άμέσως με τὸ ξεκούραστο άλογό του, τὰ παρέδιδε στον τρίτο και ούτω καθεξής μέχρι του προορισμού των.